

EL XIQUET QUE TENIA POR A L'OBSCURITAT

Fa molt de temps hi havia un xiquet xicotet que tenia por a l'obscuritat. Quan la mare li deia que ja era hora d'anar al llit, ell es posava nerviós i mai li anava bé. Parlà amb la seva mare i ella li va explicar que no passava res i que l'obscuritat era «calma» i que tenia una part «màgica». El xiquet que no entenia açò que li deia la mare, li va preguntar:

- Què vol dir màgica?

Si no es veu res, pensava tot al·lucinat.

La mare li va dir que pujara la persiana i mirar fixament per la finestra al cel. Aleshores la mare li va preguntar:

- Què veus?

El xiquet va estar mirant una estona i finalment va començar a dir:

- Mare! Veig moltes estrelles! Fan formes estranyes i també veig la lluna! És molt redona i gran!

La mare li va explicar que sense l'obscuritat de la nit no es podrien veure les estrelles ni la lluna. Aquella mateixa nit el xiquet va dormir ràpidament i mai més va tindre por a l'obscuritat. Perquè com deia la mare: «Un cel amb obscuritat, amb estrelles i amb una lluna redona és molt bonic i màgic».